

lem Hr. N. Neergaard mener, at det bør være de direkte Skatter, der bør være bevægelige, saa er det, jeg for mit Vedkommende og mit Parti, og det radikale Parti ogsaa, siger: Lad os dog ikke strides om, hvorvidt det skal være paa Finansloven eller paa en anden Lov, der vedtages samtidig, naar man ser, hvorledes Forholdene ligger. Derfor er dette Forslag trukket tilbage for ikke at vanskeliggøre at komme frem ad den Vej, rent praktisk set.

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard udtalte, at han haabede, det skulde blive muligt at foretage Nedsættelse af Skatterne, naar nu Ændringsforslagene til Finanslovens tredie Behandling var gennemarbejdet. Ja, det haaber jeg ogsaa. Jeg er ganske ude af Stand til i Øjeblikket at sige, hvorvidt en saadan Mulighed er til Stede, men skulde en saadan Mulighed være til Stede, skal intet være mig kærere end at forelægge Rigsdagen et Forslag om Nedsættelse af Skatterne. Jeg vil dog tilføje, at hvis jeg skulde kunne forelægge saadanne Forslag, vil de komme til at dreje sig om indirekte Skatter, idet jeg mener, det er de indirekte Skatter, der først bør nedsættes, og det er jo muligt, der er andre Meninger i Venstrepartiet og i det konservative Folkeparti. Jeg vil dog tro, at man i Venstrepartiet vilde finde megen Lydhørhed overfor dette Synspunkt, at man først bør nedsætte de indirekte Skatter, hvis der gives en Mulighed derfor, men jeg føler mig derimod overbevist om, at jeg i det konservative Folkeparti vilde møde Modstand, hvis jeg skulde kunne fremkomme med et saadant Forslag.

Det er den fundamentale Modsætning med Hensyn til Skatteprincipperne, der bestaar mellem Socialdemokratiet og det konservative Folkeparti, og denne Modsætning haaber jeg aldrig skal ophæves, i hvert Tilfælde ikke ved Initiativ fra socialdemokratisk Side. Skulde det være muligt for det konservative Folkeparti at nærme sig det socialdemokratiske Standpunkt, der er dette, at man bør lægge størst Vægt paa de direkte Skatter, som er dem, der virker retfærdigst i Samfundet, vilde ingen være mere glad end jeg ved at iagttage en saadan Vending. Men jeg har efter de Udtalelser, der er fremsat i Dag af den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Korsgaard), ingen Grund til at tro, at han i hvert Tilfælde vil følge mig paa denne Vej.

De Indvendinger, som det ærede Medlem Hr. Korsgaard fremsatte mod det Forslag, der foreligger, skal jeg ikke komme

ind paa i Detailler. Den Kritik, det ærede Medlem fremførte overfor disse Forslag, hviler jo netop paa denne fundamentale Modsætning mellem de Skattesynspunkter, det ærede Medlem repræsenterer, og de Synspunkter, jeg repræsenterer, og det forekommer mig derfor ikke at være nogen Nytte til i denne Forbindelse at tage en almindelig Diskussion op om disse Skatteprincipper. Jeg havde ikke ventet, at jeg fra det konservative Folkepartis Side skulde vinde Tilslutning til de Ændringer, der er fremsat her, og i saa Henseende er jeg heller ikke blevet skuffet; det konservative Folkeparti gaar imod, men det forekommer mig ikke, der er nogen Grund til at tage en større principiel Skattediskussion op, idet jeg gaar ud fra, at det kun vil blive en Gentagelse af, hvad der er blevet fremført saa mange Gange i denne Sal, naar de almindelige Skatteprincipper er blevet diskuteret.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard gjorde nogle Bemærkninger angaaende den Højesteretsdom, som nylig er faldet i et Skattespørgsmaal. Det ærede Medlem erklærede sin Misfornøjelse med, at Skattedepartementet havde udsendt et Cirkulære, som udtalte, hvad Skattedepartementet mente denne Dom gik ud paa, og det ærede Medlem udtalte noget om, at det var jo ikke hyggeligt at se Skattedepartementet og Højesteret i Strid med hinanden. Jeg kan berolige det ærede Medlem; det Tilfælde vil aldrig indtræffe, da Skattedepartementet er i Strid med Højesteret, efter at Højesteret har afsagt en Dom; det Tilfælde kan ikke tænkes. Men naar der afsiges en Dom, maa Skattedepartementet naturligvis og nødvendigvis gøre sig et Skøn over, hvad denne Dom betyder, for at kunne anvende denne Dom i den Praksis, som skal følges derefter. Skattedepartementet har naturligvis gjort det i dette Tilfælde, saaledes som det maa gøres i ethvert Tilfælde, og vi kan vist alle være enige om, at det var en vanskelig Opgave, der var stillet Skattedepartementet. Det ærede Medlem Hr. Korsgaard udtalte selv, saa vidt jeg husker, at denne Højesteretsdom ikke var særlig klar, og det er vistnok ogsaa omtrent det, der kan siges om den. Men Skattedepartementet har paa Grundlag af Højesteretsdommen ment at maatte give en Vejledning for Skattemyndighederne. Hvis Højesteret skulde have ment noget andet end det, der nu bliver praktiseret, ja, saa maa der en ny Domsafgørelse til, en Domsafgørelse, som bestemt og klart siger, hvad der skal foregaa, og efter